

Yazan : ABDURRAHMAN GÜGERCİN

Ocak-Şubat 2017 raporum

Ülke: ALMANYA

Şehir : BERLİN

Koordinatör Kuruluş : Vereinigung Junger

Freiwilliger e.V.

Ev sahibi Kuruluş : Forum Kreuzberg e.V.

Proje Adı : Aladdin Kinder- und Jugendclub

Başlama Tarihi : 01.09.2016

Bitiş Tarihi : 31.08.2017

E-posta : arahman.gugercin@gmail.com

Merhaba herkese. Normalde ocak ayı olacak olan raporumu yoğunluktan ve bazı şeylerin yarım kalacağından dolayı Ocak ve Şubat ayını birleştirerek yazıyorum. Açıkçası biraz fazla etkinlik paylaşacağım sizinle ve sıkılmamanız için de fazladan fotoğraf eklemeye çalışacağım.

Etkinliklerimi paylaşmadan önce bazı konulara değinmek istiyorum. Bu konuların çok ciddi olduğunu düşündüğüm için es geçmek istemiyorum. Benim projeme ve işime bakınca anlayacaksınız çocuklarla uğraştığımı ve şunu söylemem gerekir ki çocuklarla uğraşmanın güzelliklerinin eğlencesinin de yanında dağlar büyüklüğünde sorumluluklar da var. Hele ki çocuklar beklediğinizden de farklı olunca bu daha da işi zorlaştırıyor. Evet çok güzel tatlı anların anılarını oluyor ama yanında çok üzücü olaylar da olabiliyor o zaman bu işin aslında o kadar da kolay olmadığını anlatıyor bundan dolayı özellikle çocuklarla ilgili bir çalışma yürütenlerin kesinlikle bu şekilde bir gönüllülük yapması kişiyi işin özüne daha da yaklaştıracaktır.

Şimdiye kadar çocukların hayatı ile ilgili şunu anladım, "insan doğduğunda boş bir levhaya benzer" sözünün sahibini destekliyorum çünkü çocuklara ne verirsen onu alır. Tabi ki istisnai durumlar da var sonrasında okuyarak veya başka türlü değişebilir ama istisna işte.

Mesela çocukların buradaki hayatını dörde böldüm; dörtte biri aile diğer biri okul, diğer bölümü biz ve son dörtte birini de uykuda geçiriyor ve bu uyku dışında ki – tabi ki uyku da önemli- diğer bölümlere bakınca aslında çocuklarda kusur olarak gördüğümüz şeylerin bizden kaynaklandığını anlıyor insan. Biliyorum çok pedagojik yaklaşıyorum olaya ama ne yapayım?

Mesela respekt! Dediğimiz bir olay var ki bu olayın olumsuz durumunu gördüğüm çocukların bir çoğunda ailesi ile de aynı sorunlar yaşadığını ve aslında ailelerinin de kendilerine karşı pek respekt! olmadığını farkettim.

Bunu daha önce de tabiki de defalarca duyduk ve bu konu üzerinde durdum biraz. Aileleri yuvaya çekmeye çalıştım hep ve bu konuda etkinlikler yapmaya çalıştım ama malesef pek ilgi gösteren olmadı çok az kişi onlar da zaten hep ilgi gösterenlerdi.

Bir başka sorunumuz ise son zamanlarda gerçekten bizi yoran bir durum oldu. Riçi(sanırım Rietchi ?) siyahı bir çocuk ve yeni gelmiş fakat geldiği günden beridir ki zaten atık fazla gelemiyor, çocuklar tarafından kabul edilmeyen birisi ve kendisi de ayrıca çocuklara karşı sürekli sataşma zıtlık durumu yaşamakta. Bu durum çok üzücü çünkü hem çocuklar tarafından bir baskı yaşarken ayrıca çalışma arkadaşlarım da başa çıkamadıkları için yuvadan uzak durması konusunda hemfikirler. Yanlış ya da doğru ama ben bu konuda sanırım daha çok duygusal olduğumdan dolayı mı kabullenemiyorum. Riçinin her şeye rağmen bir çocuk olduğunu ve onun da buna hakkı olduğunu onun da sosyal bir alana ihtiyaç duyduğunu hatta bizim diğer çocukların önyargılarını kırabilmeleri için burada bulunması gerektiğini savunmama rağmen; en son çocuklarla o kadar çok sorun yaşadı ki ve sırf ben bu düşüncede (Riçi'nin kalması) olduğum için Riçi'nin yaptığı her olumsuz hareketten sonra tüm gözler ("bak Apo (kısaca ismim) görüyor musun peki ya şimdi" bakışları) üzerimde olduğu için ben de artık bu konuda sessiz kalmak zorunda kaldım. Halbuki onunla biraz vakit geçirip onu dinleyip onunla neler yapabileceğimizi konuşmuştum ve sadece yanımda kalması ne yapacaksa bana danışması bununla ilgili projeler yapacağımızı anlatmama rağmen... Gerçekten zor çocuktuktu. Ben pedagoğ değilim ve ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Hayır, düşüncelerim var tabi ama bilinçli değilim ve bu kadar sorumluluk bana fazla. En basiti atölyede bir sürü makina var ve çoğu aslında bilinçli kullanılmayınca tehlikeli, ben onunla bir şeyler yaparken defalarca uyardımama rağmen yüzümü döndüğüm anda direk parmaklarını tüm düğmelere geçirerek makinaları karıştırıyordu ve bu bana çok gelen bir

sorumluluktu. Ama her şeye rağmen feragat edip Perşembe günleri çocukların olmadığı saatte bir saat onunla bir seyler üreteceğiz. Bir gitar yapmaya başladık hadi bakalım...

Neyse ortalık biraz durgun galiba. Hadi çocuklarla neler yaptıklarımıza bakmaya başlayalım mı şimdi?

Buradaki konumuz çocukların hayal dünyası olmalı sanırım. Görmüş olduğunuz seyyar sahneyi kukla oyunları için yaptım ve tamamen bulduğum, sokaktan topladığım malzemelerle yaptım ayrıca iki tane de kukla yaptık beraber ve fotoğrafta gördüğümüz gibi ışıklandırma ile ellerine verdim orada ne hikayeler anlatıldı bilseniz, ben bilmiyorum gerçi çünkü Almancalarını çok iyi anlamıyordum ama baya güldüğümüzü hatırlıyorum.

Peki ya küçükken evcilik oynadığını kim hatırlayacak? Evdeki elimize gecirdiğimiz her şeyle ya da dışarıda taştan, topraktan, kumdan, çagmurdan... içine neler doldurmazdık ki evlerimizin, kimin hangisi daha güzel olacak diye kim yarışmazdı ki?

Burada tahtalardan ve açıkçası atölyede ya da yine dışarıdan neler bulduysak aldık onlarla oyuncaklar yaptık. Tahtalarla evin duvarlarını yaptık, masa yaptık, merdiven, araba hatta mutfak eşyaları yaptık. Tek yapmam gekeken istedikleri boyutta kesmekti hayal etmek ve yapıştırmak onlardan. Sıcak silikonla (sıcak olduğunu her fırsatta hatırlatmak koşulu ile) çok çabuk yapışıyor ve çocukların yapışması için kurumasını beklerken sıkılmaması için bence daha iyi.

Açıkçası elinize geçebilecek her şeyi onlarla yapabilirsiniz hele ki soru soran ve sürekli uğraşan çocuklar ise zaten sen daha gık demeden o atlayacaktır ne yapıyorsun diye sormaya sonra da ben de yapabilir miyim derken çok eğlenceli anlar yaşamak kaçınılmaz olacak. Bulaşık deterjanı ve uygun bir halka. Ya da zaten bununla ilgili materyaller satılıyor.

Mesela daha önce ya da çocukken ya da bir yerlerde gördüğünüz karşılaştığınız bir şeyler olabilir animsadiğiniz oyunlar ya da buluşlar olabilir, bunları hep çocuklarla paylaşmak gerek.

Evet eminim bu fotoğrafı gören herkes "waww" diyecektir. Kimin çektiğini hatırlamıyorum sanırım öğrencilerden biri çekmişti ama isterseniz sorabilirim 😊.

Müze gezmek herhalde tarihler boyunca yediden yetmişe neredeyse herkesin hobisi halindedir. Özellikle Berlin gibi bol müzeli bir şehirdeysen tabii ki şanslısındır. Hele ki çocukların ilgisini çekecek olan Alman Teknik Müzesi. Orada hem hayal dünyanı genişlet hem aktivite varsa katıl, eğlen. Tabii ki öğrenecek de çok şey vardır orada ve en önemlisi materyaller sana başka şeyler yapmak için fikir de oluşturabiliyor. Mesela gezerken bir öğrenci ile bir gemi maketi yapma kararı aldık.

Küçük arkadaşım ile "Ah Şu Gençler" oyunundan bir skeç hazırladık aslında çok da güzel oldu ama sonradan utangaçlığı tuttu ve vaz geçti oynamaktan.

Her Cuma günü – yeni başlamış olan bir etkinlik bu- baska bir yuvadan bize misafir olarak gelen 5-6 yeni öğrencimiz bunlar. Aslında geleceklerinden hiç haberim yoktu sanırım diğerlerinin de pek yoktu bu hazırlıksız yakalanmada baya hepimiz şok yaşamıştık çocuklar da dahil çünkü beklentinin dışında olunca her şey kiminle ne yaptığını neler yapacağını o an bilememek baya afallatıyor insanı. Siz siz olun eğer böyle bir yerde çalışıyorsanız cebinizde hep hazır bir kaç oyun bulunsun ne olacağı belli olmuyor demek ki. Ama tabi artık her Cuma için mesela her birimiz birer ikişer oyun hazırladık ya da yapabilecek bir şeyler.

Veee tabii ki en sonunda da FASCHING. Bu bir bayram sanırım tam emin değilim ama bu zamanlarda genelde çocuklar makyajlar ve kostümlerle dolaşır. Hoş Berlin'de pek bir o havayı görmedim ama bizler de o gün elimizden geldiğince birbirimizi süsledik ve kostümler giydik sokaklara daldık baya şeker topladık yürüyüşten sonra geri yuvaya döndük hazırladığımız etkinliklerimizi oynadık.

Şimdilik bu kadar ama tabiki hepsi bunlarla sınırlı değil her gün dolu dolu geçmeyede biliyor, bazen serbest takıldığımız da oluyor haftada zaten iki gün parkta oynuyoruz. Top, basketbol, tenis, raket, ve daha bir sürü oyunlar oynuyoruz. Şimdilik benden bu kadar umarım okurken eğlenmişsiniz ve hissettiklerimi hissetmişsinizdir. Sizlere daha çok yazmak isterim. Umarım gelecek ay/aylarda sizlerle daha çok şey paylaşabilirim.

Sağlıcakla kalın.